

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 26. februar 2018 i sag nr. BS19C-3394/2016:

Λ

...

mod

X-advokater I/S

...

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 10. juni 2016, vedrører advokatansvar og drejer sig om, hvorvidt en advokat har handlet ansvarspådragende ved som advokat for en skadelidt ikke at have forfulgt dennes erstatningssag behørigt over for forsikringsselskabet med den følge, at sagen forældede. Sagen angår spørgsmålene om forældelse, årsagssammenhæng og tabsopgørelsen.

Λ har nedlagt endelig påstand om, at X-advokater I/S skal tilpligtes til sagsøger at betale 3.029.678,70 kr., subsidiært et mindre beløb, med tillæg af procesrente fra sagens anlæg den 10. juni 2016, alt til betaling sker

X-advokater I/S har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært mod betaling af et mindre beløb end det påstævnte.

Dommen indeholder ikke en fuld tændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Λ har fri proces under sagen. Λ har endvidere retshjælpsforsikringsdækning i Tryg. Det fremgår af fri proces bevillingen, at forsikringsselskabet har meddelt dækningstilsagn til sagen med dækningsmaksimum på 200.000 kr.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af Λ.

A har forklaret blandt andet, at han var ude for en færdselsulykke den 5. februar 2009. Han kørte på motorecykel med en hastighed på 30-40 km/t ind på en parkeringsplads, hvor en bil kørte ind i siden på ham. Han blev kastet af motorecyklen ved påkørslen og landede, så han ramte med hovedet. Bagefter var styrthjelmens smadret øverst i højre side. Han fik dundrende hovedpine med kvalme. Det hele kørte rundt, og han kunne slet ikke være til. Han måtte ringe efter sin kone til at komme og hjælpe sig.

Hovedpinen har været ved lige siden ulykken. Den varierer i intensitet. Lige så snart han belastes eller skal præstere noget, forværres hovedpinen. Han tog ikke smertestillende medicin før ulykken. På et tidspunktet efter ulykken var han oppe på at tage 38 smertestillende tabletter dagligt.

Foreholdt journalnotat af 2. april 2009, ekstraktens side 80, nederst, har A forklaret, at han fik koncentrationsbesvær på grund af hovedpinen og hukommelsesproblemer efter ulykken. Han havde tidligere læst meget, men nu kunne han læse det samme igen og igen, uden at det fæstnede sig. Han glemte, hvad han skulle, og hvad han var på vej til. Generne er der stadig. Han havde ingen gener forud for ulykken.

På ulykkestidspunktet var han ansat som folkeskolelærer på en skole i ... Han var også tillidsmand.

Den 1. august 2009 tiltrådte han en stilling som lærer i Grønland. Det var planlagt inden ulykken. Da han startede i jobbet, havde han stadig alle generne efter ulykken. Det var sådan set ikke realistisk at påbegynde jobbet i Grønland med hans gener. Han fortalte ved ankomsten om sine gener. På grund af stor lærermangel i Grønland accepterede skoleledelsen, at han startede i jobbet. Han havde overordentligt vanskeligt ved at passe arbejdet på grund af sine gener. Han stoppede som planlagt ved skoleårets udgang.

I august 2010 startede han i ... som lærer på en skole for store elever med autisme og AD/HD. Det var heller ikke realistisk at starte dér, men han kunne ikke forholde sig til, hvad han ellers skulle lave. Han fortalte ikke sin arbejdsgiver om sin tilstand. Det gik skidt med at passe arbejdet i perioden fra den 1. august 2010 til den 27. september 2010. Han haltede sig igennem på medicin.

Han blev overfaldet af en elev den 27. september 2010. Det var en elev, som han havde tilsyn med. Han var på vej hjem, da han hørte, at en af de andre lærere havde en konfrontation med eleven. Han gik derhen og spurgte, hvad det handlede om, hvorpå eleven vendte sig om og gav ham et knytnæveslag i hovedet og en skalle.

Han er ikke enig i Ankestyrelsens vurdering af, at en tredjedel af hans mén kan henføres til arbejdsulykken, jf. ekstraktens side 257 nederst. Han vil sige, at 90 % af hans mén kan henføres til motorecykelulykken og 10 % til arbejds-

skaden. Derimod er han enig i, at der ikke er sket en forværring af hans fysiske gener efter arbejdsskaden, jf. ekstraktens side 257 midt for.

Han blev sygemeldt samme dag som overfaldet, og han kom ikke tilbage igen. Han havde det så skidt, at han ikke kunne overskue at komme tilbage til arbejdet og møde de samme elever igen. Han søgte heller ikke andre stillinger, for han kunne simpelthen ikke mere have fuldtidsarbejde på grund af hovedpine.

Foreholdt notat af 12. marts 2012 i arbejdsevnevurderingsjournal, ekstraktens side 185 midt for, har A forklaret, at de skånehensyn, som han har behov for, udelukkende skyldtes generne efter færdselsulykken. Han havde ingen forberedelsestid. Hans reelle arbejdstid var 12 timer ugentlig. Det er forkert, at når der står, at den reelle arbejdstid var 18 timer ugentlig, jf. ekstraktens side 185, andet afsnit.

Allerede i forbindelse med den lange sygemelding efter færdselsulykken blev han klar over, at ulykken ville få betydning for hans arbejdsevne.

Aktuelt underviser han 2 x 1½ time ugentlig på en skole i Han kan ikke ret godt tåle at have mange elever ad gangen. Han kan ikke finde et job med færre timer.

Han kan ikke huske, hvornår advokat B kom på sagen.

Han havde først advokat A ..., men Almindelig Brand ringede og sagde, at han skulle finde en anden advokat. Derfor kontaktede han Ret & Raad, som valgte advokat B, som åbenbart var den bedst egnede, til ham.

Han fik Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse, jf. ekstraktens side 213-219, tilsendt fra sin advokat.

Foreholdt advokat B's brev af 30. september 2013, ekstraktens side 221, og sit eget brev af 17. september 2013, ekstraktens side 222-223, har A forklaret, at han modtog en mail om, at advokat B havde bedt Arbejdsskadestyrelsen om at revurdere sagen.

Foreholdt Almindelig Brands brev af 11. november 2013, ekstraktens side 225, har A forklaret, at han så brevet, og at det var hans forståelse, at Almindelig Brand lukkede sagen og sagde, at der ikke var mere at komme efter. Advokat B sagde ikke noget om, at brevet ikke betød, at sagen var lukket. Derefter talte han ikke mere med advokat B, for der skete noget i arbejdsskadesagen. Det var hans opfattelse, at man så ville prøve at få noget i den anden sag ved Arbejdsskadestyrelsen, når man ikke kunne få noget i sagen ved Arbejdsskadestyrelsen vedrørende færdselsulykken.

Parternes synspunkter

A har i påstandsdokument af 28. januar 2018 anført følgende:

ANBRINGENDER:

Alm. Brand anmodede den 3. marts 2011 Arbejdsskadestyrelsen (nu Arbejdsmarkedets Erhvervssikring) om en vejledende udtalelse om sagsøgers méngrad og erhvervsevnetab som følge af tilskadekomsten den 5. februar 2009, jf. bilag 11. Den 10. september 2013 fremkom Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med vejledende udtalelse, hvor sagsøgers méngrad blev vurderet til 5 % og sagsøgers erhvervsevnetab blev vurderet til mindre end 15 %, jf. bilag 12. Sagsøgte bad den 30. september 2013 Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at revurdere deres udtalelse, da sagsøgte og sagsøger var af den opfattelse, at sagsøgers varige mén var mere end 5 % og erhvervsevnetabet mindst 15 %, jf. bilag 13. Alm. Brand meddelte ved skrivelse den 14. november 2013, jf. bilag 15, at Alm. Brand var enige i den vejledende udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Som var på sagsøgtes skrivelse af den 18. november 2015 til Alm. Brand, jf. bilag 23, meddelte Alm. Brand sagsøgte ved skrivelse af den 8. december 2015, jf. bilag 24, at Alm. Brand anså krav for værende forældet. Ved ny vejledende udtalelse af den 22. december 2015 vurderede Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, sagsøgers méngrad til 15 % og sagsøgers erhvervsevnetab til 65 %, jf. bilag 22. Sagsøgte fremsendte den 12. januar 2016 den vejledende udtalelse til Alm. Brand og meddelte samtidig Alm. Brand følgende:

"De har saledes hverken modsat Dem revurderingen i Arbejdsskadestyrelsen, eller meddelt, at De betragtede sagen som afsluttet. Med denne handlemade har De, i hvert fald stiltiende, accepteret sagens udsættelse pa Arbejdsskadestyrelsens revurdering."

Alm. Brand svarede sagsøgte den 22. januar 2016, jf. bilag 26:

"Som tidligere oplyst, sa er genforelæggelsen for Arbejdsskadestyrelsen ensidigt indhentet. Vi meddeler straks here fter, at vi accepterer Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse af 10. september 2013. Det er herefter dit ansvar at sikre dig, at der er forhandlinger i gang, nar du ensidigt beder om en genforelæggelse. Dette er unlladt."

Da vi meddeler, at vi accepterer Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 10. september 2013, sa løber den 1 årige forældelse here fter. Jf. FOI § 29,5."

På baggrund af de af sagsøgte fremsatte anbringender i sagsøgtes proceskrifter, må det lægges til grund at der mellem parterne er enighed om, at sagsøgers krav overfor Alm. Brand er forældet med mindre der er sket suspension af forældelse.

Det gøres i relation til forholdet om forældelse gældende,

at sagsøgers krav overfor Alm. Brand forældede mens sagsøger var bistået af sagsøgte, og der ikke er sket suspension af forældelse inden forældelse indtrådte.

Særligt i forhold til forældelseslovens § 21, stk. 5:

”Er der inden forældelsesfristens udløb indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tidligst 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for at være afsluttet.”

gøres det gældende,

at sagsøgers krav forældede 1 år fra fremkomst af den vejledende udtalelse af den 10. september 2013 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. bilag 12, alternativt 1 år fra Alm. Brands meddelelse den 1. november 2013 om at Alm. Brand var enige i den vejledende udtalelse af den 10. september 2013 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. bilag 15, da Alm. Brand efter fremkomst af den vejledende udtalelse af den 10. september 2013 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overfor sagsøger, herunder sagsøgte, indtog den holdning at erhvervsevnetabet efter tilskadekomsten den 5. februar 2009 var mindre end 15 % og mængden udgjorde 5 % og der fra dette tidspunkt ikke fandt nogen former for forhandling sted og Alm. Brand således ikke udviste en sådan grad af imødekommenhed, således at der for sagsøger, herunder sagsøgte, var rimelig udsigt til en løsning.

at sagsøger, herunder sagsøgte, henset til at der ikke efter fremkomst af den vejledende udtalelse af den 10. september 2013 fandt nogen form for realitetsforhandling sted mellem Alm. Brand og sagsøger, herunder sagsøgte, ikke have føje til at forvente, at forældelsesfristen løb længere end 1 år efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse af den 10. september 2013 alternativt 1 år fra Alm. Brands meddelelse den 1. november 2013 om at Alm. Brand var enige i den vejledende udtalelse af den 10. september 2013 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring,

at sagsøgers, herunder sagsøgte, ensidige anmodning til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om ny vurdering den 30. september 2013, jf. bilag 13, ikke suspenderede forældelse yderligere end 1 år fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse af den 10. september 2013 alternativt 1 år fra Alm. Brands meddelelse den 1. november 2013 om at Alm. Brand var enige i den vejledende udtalelse af den 10. september 2013 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

særskilt skal i relation til dommen U.2015.2445II, følgende fremdrages fra Højesterets præmisser:

Højesteret finder i lyset af det, som er anført foran om foreløbig afbrydelse af forældelse ved forligsforhandlinger, at skadevolder som udgangspunkt må anses for stiltiende at have accepteret en udskydelse – en foreløbig afbrydelse – af forældelsesfristen, hvis skadevolder (eller skadelidte efter aftale med skadevolder) har anmodet Arbejdsskadestyrelsen om en udtalelse i henhold til erstatningsansvarslovens § 10. Det skyldes, at skadelidte i denne situation som udgangspunkt har foje til at antage, at parterne, når Arbejdsskadestyrelsens udtalelse foreligger, kan nå frem til en forligsmæssig løsning uden anlæg af retssag”.

Sammenholdt overfor nærværende konkrete sag, gøres det gældende,

at Alm. Brand netop ikke bad Arbejdsskadestyrelsen om revurdering, idet iværksættelse af revurdering skete på sagsøgers, herunder sagsøgte, ensidige foranledning uden nærmere aftale med Alm. Brand.

at relevante domme i forhold til nærværende konkrete sag er Østre Landsrets dom af den 16. september 2016, jf. bilag 28 og 38, samt Østre Landsrets dom optrykt i FED2015.18.

Særligt i forhold til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5:

”Er en skade inden forældelsesfristens udlob anmeldt til selskabet, indtræder forældelse af krav, som skaden giver anledning til, tidligst 1 år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet. Hvis selskabet anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse, indtræder forældelse 3 år efter selskabets meddelelse herom.”

gøres det gældende,

at i nærværende konkrete sag afviste Alm. Brand krav den 3. marts 2013, jf. bilag 15, hvorfor forældelse vedrørende under alle omstændigheder erhvervsevnetabserstatning og mén- og godtgørelse indtræder 1 år fra den 3. marts 2013.

at Alm. Brands meddelelse om, at Alm. Brand er enige i Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse af den 10. september 2013 ikke kan forstås på andre måder end en afvisning.

at det forhold at der ikke mellem sagsøger, herunder sagsøgte, og Alm. Brand efterfølgende Alm. Brands meddelelse den 11. november 2013 ikke foreligger nogen korrespondance før sagsøgte skrivelse den 18. november 2015 (periode på 2 år) viser med al tydelighed, at såvel sagsøger, herunder sagsøgte, samt Alm.

Brand den 10. september 2013 betragtede sagsøgers krav for afvist.

Særligt i forhold til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste gøres det gældende,

at forældelsesfrist ved krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste regnes fra skadens indtræden, jf. U.2013.1823H.

I relation til forældelseslovens § 3, stk. 2:

"Var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil."

gøres det gældende,

at sagsøger, herunder sagsøgte, ikke var ubekendt med fordringen eller skyldneren vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste,

at det forhold at Erstatningsnævnet foretog udbetaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i perioden 1. september 2011 – 30. november 2013 ikke medfører at sagsøger, herunder sagsøgte var ubekendt med skyldneren,

at sagsøger, herunder sagsøgte, netop fastholdt krav overfor Alm. Brand vedrørende tilskadekomsten den 5. februar 2009, ud fra forudsætning om at skyldneren også vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste var Alm. Brand,

at det anførte journal fra sagsøgers i ambulansetilbud af den 23. september 2010, jf. bilag 33:

"Status nu er, at pt. har kronisk hovedpine, beskrives som konstant og forværres ved den mindste smule stress. Har svimmelhedsattacker. Der er kvalme og lejlighedsvis opkastning, sidstnævnte specielt i forbindelse med svimmelhedsanfald. Har dobbeltsyn og ægtefælle beskriver, at der har været stammende ordfindingsbesvær siden ulykken, men at dette ligesom de øvrige nævnte symptomer er tiltaget over det sidste halve års tid. Har smerter i venstre skulder, der trækker ud i venstre arm diffust samt af og til prikken i det yderste led af alle 5 fingre

på

venstre hånd. Har desuden mavepine – værst om morgenen, hvor det føles som om maven trækker sig sammen. Har ikke tabt sig, ingen blodige opkastninger, ingen blod eller slim i afføring. Har svært ved at passe sit job som skolelærer."

sammenholdt med særligt afgørelsen om fleksjob, herunder det

anførte i arbejdsevnevurderingsjournalen, jf. 40:

"Det vurderes, at der er tale om begrænsninger pga kronisk hovedpine, kognitive vanskeligheder i form af opmærksomheds- og koncentrationsproblemer, indlærings- og hukommelsesproblemer, lyd og lys overfølsom, tinnitus, samt reduceret psykomotorisk tempo. Det vurderes at tilstanden er forening med postcommotionelt syndrom. Han er plaget af kronisk hovedpine af invaliderende karakter og når han udsættes for pres, intensiveres hovedpine. Han lider også af svimmelhed og tendens til mavesmerter. Han er også meget stresssensitiv."

tydeliggjorde, at det var tilskadekomsten den 5. februar 2009 der var udløsende årsag til sagsøgers indtægtstab, og sagsøger, herunder sagsøgte, ikke var eller burde være uvidende om skyldneren vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

I sammenhæng med ovennævnte anbringende henvises til sagens bilag 4, hvor sagsøger oplyser:

"Men når det er sagt, så er der også en udvikling som skal medtages i den fremtidige betragtning. Jeg har som sagt været sygemeldt siden 2. november 2010 på grund af hovedpine og gener som træthed, koncentrationsbesvær o. lign."

og

"Jeg er selv af den overbevisning at den fysiske skade jeg pådrog mig i 2009 ikke er blevet ændret af den episode der var i oktober 2010 på "skolen i"

hvor sagsøger tilkendegiver, at det er generne efter tilskadekomsten den 5. februar 2009 der er årsag til sagsøgers sygefravær.

Særligt i forhold til årsagssammenhæng mellem det af sagsøger fremsatte krav på erhvervsevnetab samt kravet på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og tilskadekomsten den 5. februar 2009 gøres

det gældende,

at der skal lægges vægt på afgørelsen om fleksjob, jf. bilag 39 og arbejdsevnevurderingsjournalen, jf. bilag 40.

Under konklusionen i arbejdsevnevurderingsjournalen anføres blandt andet:

"Det vurderes, at der er tale om begrænsninger pga kronisk hovedpine, kognitive vanskeligheder i form af opmærksomheds- og koncentrationsproblemer, indlærings- og hukommelsesproblemer, lyd og lys overfølsom, timmi-

tus, samt reduceret psykomotorisk tempo. Det vurderes at tilstanden er forening med postcommotionelt syndrom. Han er plaget af kronisk hovedpine af invaliderende karakter og når han udsættes for pres, intensiveres hovedpine. Han lider også af svimmelhed og tendens til mavesmerter. Han er også meget stresssensitiv."

Af ovennævnte fremgår, at det særligt er hovedpinen og følgerne af hovedpinen, som er årsag til sagsøgers nedsatte arbejdsevne.

I relation hertil skal der særligt lægges vægt på Retslægerådets svar på spørgsmål 1:

"Siden uheldet har han ifølge medsendte vedvarende haft varierende grad af hovedpine og nakkesmerter ledsaget af tilfælde med svimmelhed, tinnitus, og nedsat hukommelse- og koncentrationsbesvær."

Endvidere skal der lægges vægt på Retslægerådets svar på spørgsmål 4:

"Hukommelses- og koncentrationsgener er ofte forekommende i sammenhæng med hovedpineklager og smerter. Der henvises i øvrigt til den neuropsykologiske erklæring (bilag a)."

Herudover skal der lægges vægt på Retslægerådets svar på spørgsmål 5:

"Generne har været varierende, således som det er sædvanligt ved smerter. De tilsendte sagsakter tillader ikke en yderligere beskrivelse. Ved indlæggelse i ... i februar 2010 beskrives smerter ved højre øje. Der er ikke oplysninger om eventuelt andre årsager til generne end følger efter uheldet."

at

der ikke er forhold der tilsiger at den vejledende udtalelse af den 22. december 2015, jf. bilag 22 fra specialistmyndigheden Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal tilsidesættes. Der henvises i relation til erhvervsevnetab til følgende:

"Det er vores vurdering, at årsagen til det arbejdsmæssige funktionsniveau i det væsentligste skyldes hovedpinegener efter aktuelle ulykke."

og

"Vi er opmærksomme på, at A også har betydelige psykiske symptomer e ft er begge ulykker. Vi har imidlertid lagt vægt på, at der under afklaringsforløbet ikke har været skånebehov på grund af psykiske gener. Begrænsningerne har i det væsentligste været begrundet i de betydelige hovedpinegener."

at

A's erhvervsevnetab skyldes derfor helt overvejende følgerne e ft er ulykken den 5. februar 2009."

der tillige i relation til årsagssammenhæng skal lægges vægt på at Ankestyrelsen ved afgørelse den 2. oktober 2015 afviste, at sagsøger var berettiget til erstatning for tab af erhvervsevne el-

ter arbejdsskadesikringsloven.

herunder bemærkes særskilt,

at Arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2 bestemmer følgende:

”Et påvist tab af erhvervsevne, et varigt mén eller en persons død anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod, eller andet er fastsat i denne lov.”

Særligt i forhold til årsagssammenhæng mellem det af sagsøger fremsatte krav på méngodtgørelse og tilskadekomsten den 5. februar 2009 gøres det gældende,

at der skal særligt lægges vægt på den vejledende udtalelse af den 22. december 2015, jf. bilag 22 fra specialistmyndigheden, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvor méngraden efter tilskadekomsten den 5. februar 2009 vurderes til 15 %.

Særligt i forhold til opgørelsen af de fremsatte krav gøres det gældende,

at kravene kan opgøres i overensstemmelse med sagens bilag 27 med underbilag.

Overordnet gøres herefter gældende,

at sagsøgte har pådraget sig erstatningsansvar overfor sagsøger, fordi sagsøgte som sagsøgers advokat i relation til varetagelse af sagsøgers erstatningssag overfor Alm. Brand vedrørende til skadekomsten den 5. februar 2009 undlod at sikre, at sagsøgers erstatningskrav/godtgørelseskrav ikke forældede.

... ”

X-advokater I/S har i påstandsdokument af 15. januar 2018 anført følgende:

”

”

ANBRINGENDER:

1. Det bestrides, at sagsøger har godtgjort et ansvarsgrundlag

Forudsætningen for, at sagsøgte kan blive dømt erstatningsansvarlig overfor sagsøger, er, at sagsøger godtgør, at der indtrådte forældelse for sagsøgers evt. krav mod Alm. Brand Forsikring A/S, mens sagsøgte repræsenterede sagsøger. Det bestrides af følgende årsager, at sagsøger har godtgjort dette:

1.1 Vedrørende samtlige krav

1.1.1 Juridisk grundlag

Forældelseslovens § 21, stk. 5 lyder således:

”Er der inden forældelsesfristens udløb indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tidligst 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for at være afsluttet.”

Af lovforslag nr. 165 af 28. februar 2007 om forældelse af fordringer (forældelsesloven) fremgår følgende af bemærkningerne til § 21, stk. 5:

”Tillægsfristen på 1 år regnes fra forligsforhandlingernes afslutning. Mens kreditor som udgangspunkt har bevisbyrden for, at der er indledt forhandlinger, vil skyldneren som udgangspunkt have bevisbyrden for, at forhandlingerne er afsluttet på et bestemt tidspunkt, og skyldneren bør derfor udtrykkeligt tilkendegive, hvornår den pågældende anser forhandlingerne for afsluttet. I praksis vil det kunne forekomme, at forligsforhandlingerne blot glider ud og ikke afsluttes udtrykkeligt, og i et sådant tilfælde må fristen regnes fra den sidste kommunikation mellem parterne, der har karakter af egentlige forhandlinger” (min understregning).

Det fremgår af U2015.2445H, at en forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen som udgangspunkt anses for udtryk for forligsforhandlinger.

Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt. lyder således:

”Er en skade inden forældelsesfristens udløb anmeldt til selskabet, indtræder forældelse af krav, som skaden giver anledning til, tidligst 1 år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet.”

Af lovforslag nr. 166 af 28. februar 2007 om Ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. fremgår følgende af de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.2 (vedrørende ændring af Forsikringsaftalelovens regler):

”Justitsministeriet er enig i, at forsikringsrådets karakter tilsiger en særlig nem adgang til afbrydelse af forældelsen ved krav mod forsikringselskaber i anledning af skader. Det er således ikke hensigtsmæssigt, at forsikringstagere og sikrede skal

være opmærksomme på, at der kan indtræde forældelse, mens en sag er under behandling ved et forsikringsselskab. Det er imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at det fristaftbrydende tidspunkt bør fastlægges til tidspunktet for anmeldelsen af skaden, der ligger til grund for kravet. Dette tidspunkt vil efter Justitsministeriets opfattelse give anledning til færre tvivlsspørgsmål end tidspunktet for fremsættelsen af et konkret krav. Forsikringstageren eller den sikrede vil i mange tilfælde først være i stand til at fremsætte et konkret krav mod forsikringsselskabet, når der er foretaget nærmere undersøgelser, som i praksis ofte gennemføres af forsikringsselskabet.”

Af lovforslagets særlige bemærkninger til Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt. fremgår følgende:

”Virksomheden af afbrydelsen vil være, at forældelse tidligst indtræder ét år efter selskabets meddelelse om, at kravet helt eller delvist afvises. I det omfang kravet kun afvises delvist, gælder stk. 5, 1. pkt., for den afviste del.”

Det fremgår også af U2016.133/2H, at der skal ske en decideret afvisning overfor den erstatningssøgende.

De ovenfor citerede forarbejder til Forældelsesloven og Forsikringsaftaleloven samt retspraksis tilsiger, at en afvisning af et krav eller yderligere forhandling herom skal ske direkte overfor den erstatningssøgende og være udtrykkelig, for at afvisningen får forældelsesmæssig betydning.

1.1.2 Sagen konkret

- Sagsøgers skade var ubestridt anmeldt til Alm. Brand Forsikring A/S inden forældelsesfristens udløb, og der var ubestridt igangsat et forhandlingsforløb vedrørende sagsøgers krav.
- Alm. Brand Forsikring A/S udbetalte i 2009 sagsøger a conto godtgørelse for 8 % varigt mén pga. hørenedsættelse (bilag 10).
- Det var Alm. Brand Forsikring A/S, der i første omgang anmodede Arbejdsskadestyrelsen om en vejledende udtalelse (bilag 11).
- I skrivelse af 7. april 2011 (bilag E) gjorde sagsøgte Arbejdsskadestyrelsen opmærksom på, at en neuropsykologisk undersøgelse kunne være relevant.

- Arbejdsskadestyrelsen forholdt sig i udtalelse af 10. september 2013 (bilag 12) ikke konkret til, om sagsøger ved uheldet d. 5. februar 2009 blev påført et psykisk varigt mén.

Arbejdsskadestyrelsen vurderede modsat Alm. Brand Forsikring A/S, at der ikke var årsagssammenhæng mellem sagsøgers hørenedsættelse og uheldet i 2009.

- Sagsøgte skrevelse af 30. september 2013 til Arbejdsskadestyrelsen (bilag 13), hvori der anmodes om en revurdering, er i følgeskrivelsen fra sagsøgte konkret begrundet med, at Arbejdsskadestyrelsen ikke havde forholdt sig til, om sagsøger pådrog sig psykiske gener ved uheldet i 2009.

Endvidere henvises der i skrivelsen til bl.a. en psykiatrisk speciallægeerklæring, som ikke indgik i Arbejdsskadestyrelsens første udtalelse.

Der var således helt konkrete årsager til, at sagsøger anmodede Arbejdsskadestyrelsen om en revurdering. Årsager der bl.a. var begrundet i relevant lægeligt materiale, som Arbejdsskadestyrelsen ikke havde fået forelagt.

Der var med andre ord ikke tale om en anmodning om revurdering på samme grundlag.

- Alm. Brand Forsikring A/S tilkendegav i skrivelse af 11. november 2013 til Arbejdsskadestyrelsen (bilag 15), at Alm. Brand Forsikring A/S var ”enige i Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse af 10. september 2013”.

Allerede fordi skrivelsen ikke var stilet til sagsøger, er den ikke udtryk for en afvisning overfor sagsøger, jf. U2016.133/2H. Det giver ikke mening, at Alm. Brand Forsikring A/S kommunikerede overfor Arbejdsskadestyrelsen, hvis deres reelle hensigt var at afvise sagen overfor sagsøger.

Indholdsmæssigt kan skrivelsen heller ikke anses for at have en sådan klarhed, at det på baggrund af denne måtte stå sagsøgte klart, at der – uanset hvad Arbejdsskadestyrelsen måtte komme frem til i deres revurdering – ikke var udsigt til at finde en udenretlig løsning på sagen.

Dette så meget desto mere, når der henses til det ovenfor beskrevne forløb, hvor Alm. Brand Forsikring A/S ved der-

es egen vurdering af sagen netop ikke havde været enige med Arbejdsskadestyrelsen, og da der var helt centrale lægkelige bilag, som ikke var indgået i Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandling.

Skrivelsen kan bedst læses derhen, at Alm. Brand Forsikring A/S (stiltiende) accepterede genforelæggelsen – og dermed at sagsbehandlingen skulle afvente Arbejdsskadestyrelsens revurdering – men at Alm. Brand Forsikring A/S i øvrigt mente, at Arbejdsskadestyrelsen burde komme frem til samme resultat som i første udtalelse.

At dette var Alm. Brand Forsikring A/S' reelle hensigt på det tidspunkt bestyrkes også af, at Alm. Brand Forsikring A/S i skrivelse af 2. december 2014 anmodede Arbejdsskadestyrelsen om en status i sagen. Der synes ikke at være nogen fornuftig grund hertil, hvis Alm. Brand Forsikring A/S reelt var af den opfattelse, at de i skrivelsen 11. november 2013 havde afvist sagen overfor sagsøger. Igen er Alm. Brand Forsikring A/S' handlemåde fornuftsstridig, hvis deres skrivelse af 11. november 2013 var udtryk for en afvisning af sagen overfor sagsøger.

- Først i skrivelsen af 8. december 2015 afviste Alm. Brand Forsikring A/S sagsøgers krav og yderligere forhandling direkte overfor sagsøger og med sådan udtrykkelighed, som kræves efter Forældelseslovens § 21, stk. 5 og Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

Det er værd at bemærke, at Alm. Brand Forsikring A/S i denne skrivelse – hvor hensigten utvivlsomt var at afslutte sagen – netop anfører, at "*vi betragter herefter sagen for afsluttet*". Havde hensigten været det samme med skrivelsen af 11. november 2013 var samme klare sprogbrug formentlig anvendt deri.

Forældelse indtrådte derfor som udgangspunkt et år efter skrivelsen af 8. december 2015, dvs. 8. december 2016. Sagsøgte kan ikke være ansvarlig for, hvis denne frist ikke blev afbrudt overfor Alm. Brand Forsikring A/S, idet sagsøger i det meste af 2016 var repræsenteret ved sagsøgers nuværende advokat.

1.2 Særligt vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

Det sygdomsforløb, der førte frem til, at sagsøger blev afskediget i 2011, og hvorefter kravet på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

opstod, blev direkte udløst af arbejdsskaden/overfaldet i oktober 2010. Dette blev accepteret af Erstatningsnævnet, der som følge heraf betalte sagsøger erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte for perioden 1. september 2011 til 30. november 2013. Der var således intet, der indikerede, at kravet skulle henføres til uheldet i 2009.

Sagsøger var derfor i utilregnelig uvidenhed om, at et eventuelt krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste skulle henføres til uheldet i 2009. Denne utilregnelige uvidenhed varede indtil i hvert fald 30. november 2013 (datoen hvor Erstatningsnævnet stoppede med at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste) og muligvis længere. Forældelse for dette krav indtrådte derfor tidligst i november 2016, jf. Forældelseslovens § 3, stk. 2 og U2006.2535H.

Sagsøger havde heller ikke på et tidligere tidspunkt anledning til at rejse et erstatningskrav for tabt arbejdsfortjeneste overfor Alm. Brand Forsikring A/S, da sagsøgers tab blev dækket af Erstatningsnævnet.

På dette tidspunkt – november 2016 – var sagsøger repræsenteret af sagsøgers nuværende advokat, hvorfor sagsøgte ikke kan være ansvarlig for, hvis forældelsesfristen for dette krav ikke blev afbrudt overfor Alm. Brand Forsikring A/S.

2. Det bestrides, at der er årsagssammenhæng mellem en evt. ansvarspådragende fejl og sagsøgers tab

Det bestrides, at sagsøger har godtgjort årsagssammenhæng mellem uheldet i 2009 og sagsøgers tab i videre omfang, end hvad der følger af Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 10. september 2013 (bilag 12).

Beviskravet for årsagssammenhæng er et kvalificeret beviskrav, jf. U2002.1496H og 2005.2151H samt Lærebog i Erstatningsret 8. udgave s. 289-294.

På baggrund af Retslægerådets udtalelse, har sagsøger ikke godtgjort årsagssammenhæng mellem uheldet i 2009 og sagsøgers psykiske gener, jf. svaret på spørgsmål 7 og A.

Arbejdsskadestyrelsen har i deres seneste udtalelse af 22. december 2015 (bilag 22) lagt til grund, at sagsøger ved uheldet i 2009 pådrog sig 10 % psykisk varigt mén. Dette er jf. Retslægerådets vurdering ikke korrekt, og der er dermed et sikkert grundlag for at tilsidesætte Arbejdsskadestyrelsens vurdering.

Henset til at det psykisk varige mén udgør 10 % ud af et varigt mén på 15 %, bestrides det, at det kan lægges til grund, at sagsøgers erhvervsevnetab efter uheldet i 2009 er 65 %, hvis der bortses fra det psykisk varige.

Da det er sagsøgers bevisbyrde at godtgøre, at sagsøgers tab kan henføres til uheldet i 2009, *da* sagsøger ikke ønskede at medvirke til at afklare usikkerheden om sagsøgers erhvervsevnetab (sagsøger gjorde indsigelse mod en ny forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen), og *da* Arbejdsskadestyrelsen tidligere har vurderet, at sagsøger ikke havde et erhvervsevne over 15 % på baggrund af de 5 % mén, som det alene kan lægges til grund, at sagsøger fik som følge af uheldet i 2009, gøres det gældende, at sagsøger ikke har godtgjort at have lidt et erstatningsberettigende erhvervsevnetab subsidiært et erhvervsevnetab på 65 % som følge af uheldet i 2009.

3. Sagsøgers erstatningsopgørelse bestrides

3.1 Erstatning for tab af erhvervsevne

I det omfang retten måtte finde, at sagsøger har godtgjort et erstatningsberettigende tab af erhvervsevne, bestrides den årsløn, som sagsøger anvender til beregning heraf.

Det fremgår af sagsøgers lønseddel for december 2008 (bilag 27 underbilag n), at sagsøger i året forud for uheldet i 2009, havde en AM-indkomst på 335.762,85 kr. Hertil skal lægges det samlede pensionsbidrag på 53.435,69 kr. samt ATP på 1.786,50 kr. Dette giver i alt 390.985,04 kr., hvilket er den løn, der skal beregnes erstatning for tab af erhvervsevne efter, jf. Erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2.

Ved et erhvervsevnetab på 65 % giver dette en erstatning på 2.279.77.50 kr. (455.500 kr. x 10 x 0,65 x 0,77).

3.2 Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

Sagsøgers opgørelse af kravet på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste bestrides. Der er ikke grundlag for at opgøre kravet anderledes, end hvad Erstatningsnævnet har opgjort det til og kompenseret sagsøger for. Det forhold at sagsøger evt. har opgjort kravet forkert over for Erstatningsnævnet gør ikke, at den resterende del kan kræves i sagen vedrørende uheldet i 2009.

Sagsøger kan derfor alene kræve erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden december 2013 (Erstatningsnævnet betalte er-

statning for tabt arbejdsfortjeneste frem til 30. november 2013) og frem til december 2015, da Arbejdsskadestyrelsen vurderede sagsøgers tab af erhvervsevne til 65 %.

Dette giver et krav på 32.565 kr. (tabt arbejdsfortjeneste for december 2013) + 296.626,64 kr. (tabt arbejdsfortjeneste for 2014) + 253.607,18 kr. (tabt arbejdsfortjeneste for 2015) = 582.798,82 kr.

3.3 Godtgørelse for varigt mén

Som der er redegjort for ovenfor, kan det på baggrund af Retslægerådets vurdering alene lægges til grund, at sagsøger har en méngrad på 5 % som følge af uheldet i 2009.

Alm. Brand Forsikring A/S har allerede kompenseret sagsøger for 8 % varigt mén, jf. bilag 10, hvorfor sagsøger ikke har noget yderligere krav på godtgørelse.

Såfremt retten lægger til grund, at sagsøger har godtgjort at skulle have erstatning fra sagsøger på baggrund af en méngrad på 15 %, gøres det gældende, at kravet herfor alene kan opgøres til 51.247,35 kr. (7 % mén x 8.415 x 0,87).

Sagsøger blev i 2009 kompenseret for 8 % mén (jf. bilag 10), hvorfor der ikke skal ske regulering efter Erstatningsansvarslovens § 15, stk. 1 for denne del af godtgørelsen i tiden efter 2009.

...

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Rettens begrundelse og afgørelse

Forældelse

Forældelsesfristen for erstatningskrav for personskade er tre år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. Forældelsen løber fra tidspunktet for skadens indtræden, jf. § 2, stk. 4, idet fristen dog suspenderes indtil det tidspunkt, hvor fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til kravet eller skyldneren, jf. § 3, stk. 2.

Af forældelseslovens § 21, stk. 5, fremgår, at er der inden forældelsesfristens udløb indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tidligst 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for at være afsluttet.

Af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, fremgår, at krav i anledning af forsik-

ringsaftalen forældes efter reglerne i forældelsesloven. Af § 29, stk. 5, fremgår, at er en skade anmeldt til selskabet inden forældelsesfristens udløb, indtræder forældelse af krav, som skaden giver anledning til, tidligst 1 år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet. Bestemmelsen omfatter ifølge forarbejderne tillige tilfælde, hvor et forsikringsselskab i medfør af lovgivningen, herunder færdselslovens § 108, hæfter umiddelbart over for skadelidte.

A var udsat for et færdselsuheld den 5. februar 2009, hvor han blev påkørt af en bil, da han på motorcykel kørte ind på et parkeringsplads.

Retten lægger på baggrund af sagens oplysninger til grund, at A anmeldte sit krav i anledning af færdselsuheldet den 5. februar 2009 over for Almindelig Brand som forsikringsselskab for det skadeforvoldende køretøj, og at Almindelig Brand anerkendte ertatningspligten. Det er uoplyst, hvornår det skete, men den 2. november 2009 udbetalte Almindelig Brand godtgørelse for svie og smerte, og den 11. november 2009 udbetalte selskabet godtgørelse for varigt mén for så vidt angår en høreskade, hvor méngraden blev vurderet til 8 %.

Det lægges endvidere til grund, at Almindelig Brand den 3. marts 2011 anmodede Arbejdsskadestyrelsen (nu Arbejdsmarkedets Erhvervssikring) om en vejledende udtalelse om A's méngrad og erhvervsevnetab som følge af ulykken, og at Arbejdsskadestyrelsens udtalelse forelå den 10. september 2013. Af udtalelsen fremgår, at méngraden blev vurderet til 5 % og erhvervsevnetabet til mindre end 15 %. Det fremgår endvidere, at styrelsen ikke vurderede, at der var grundlag for at fastsætte et selvstændigt høre-mén.

Det lægges dernæst til grund, at A's daværende advokat, advokat B, X-advokater I/S, den 30. september 2013 anmodede Arbejdsskadestyrelsen om at revurdere sagen, uden at dette var aftalt med Almindelig Brand, men at forsikringsselskabet blev orienteret ved en kopi af brevet til Arbejdsskadestyrelsen, og at Almindelig Brand den 11. november 2013 skrev således til Arbejdsskadestyrelsen:

"Vi er enige i Styrelsens vejledende udtalelse

Vi har nu modtaget de ønskede oplysninger fra skadelidtes advokat og vi kan konstatere, at der er tale om de tidligere fremsende akter fra Ørelæger-ne Pia Juul & Lone Jung ApS.

Vi gør opmærksom på, at vi er enige i Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse af 10 september 2013.

Kopi af dette brev er sendt til skadelidtes advokat til orientering."

Den 8. august 2014 skrev Arbejdsskadestyrelsen til advokat B, at styrelsen først ville genvurdere sagen, når Ankestyrelsens afgørelse

i A's arbejdsskadesag, jf. nedenfor, forelå.

Den 2. december 2014 rykkede Almindelig Brand Arbejdsskadestyrelsen for en status i sagen og henviste til, at skadelidtes advokat den 30. september 2013 havde anmodet om en revurdering af Arbejdsskadestyrelsens udtalelsen af 10. september 2013, og at man intet havde hørt siden da.

Den 18. november 2015 rykkede advokat B Arbejdsskadestyrelsen med kopi til Almindelig Brand. Advokaten henviste til, at Ankenævnets afgørelse i arbejdsskadesagen nu forelå. Den 8. december 2015 svarede Almindelig Brand til advokat B, at selskabet anså sagen for forældet.

Som sagen er forelagt for retten, lægges det til grund, at der ikke var nogen kontakt mellem A/hans advokat og Almindelig Brand i perioden fra den 11. november 2013 til den 18. november 2015.

Den 22. december 2015 fremkom Arbejdsskadestyrelsen med en revurderet vejledende udtalelse om A's méngrad og erhvervsevnetab som følge af færdselsulykken. Af udtalelsen fremgår, at méngraden blev vurderet til 15 % og erhvervsevnetabet til 65 %.

Sideløbende hermed behandlede Arbejdsskadestyrelsen en arbejdsskadesag vedrørende A, som den 27. september 2010 var blevet overfaldet af en elev på sin arbejdsplads. Styrelsens afgørelser om varigt mén og erhvervsevnetab blev påklaget til Ankestyrelsen. Ankestyrelsens afgørelse vedrørende varigt mén forelå den 7. november 2014, og afgørelsen om erhvervsevnetab forelå den 2. oktober 2015. Det er oplyst, at A blev afskediget i 2011 i forlængelse af overfaldet, og at Erstatningsnævnet har udbetalt godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra den 1. september 2011 til den 30. november 2013.

Det er oplyst af sagsøgeren, at advokat B fratrådte som sagsøgerens advokat på sagen i januar 2016.

Spørgsmålet er herefter, om forældelsen over for Almindelig Brand har været foreløbigt afbrudt i perioden frem til, at advokat B fratrådte som sagsøgerens advokat på sagen i januar 2016, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5, og forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

Ad erhvervsevnetabs- og ménerstatning

Som anført ovenfor lægger retten til grund, at Almindelig Brand i 2009 anerkendte erstatningspligten over for A, og at forsikringsselskabet den 3. marts 2011 anmodede Arbejdsskadestyrelsen om en vejledende udtalelse om A's méngrad og erhvervsevnetab. Det fremgår af forelæggelsesskrivelsen, at parternes tvist angik omfanget af følgerne af tilskadekomsten. Det lægges på den baggrund til grund, at forelæggelsen for

Arbejdsskadestyrelsen skete med henblik på opgørelse af tabet. Retten finder, at Almindelig Brand herved har accepteret en foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen samt tillige givet A grund til at antage, at parterne kunne nå frem til en forligsmæssig løsning af sagen, når Arbejdsskadestyrelsens udtalelse forelå.

Arbejdsskadestyrelsens udtalelse forelå den 10. september 2013. Det er ubestridt under sagen, at advokat B den 30. september 2013 ensidigt anmodede Arbejdsskadestyrelsen om at revurdere sagen, og at Almindelig Brand fik tilsendt en kopi af anmodningen. Retten finder, at forsikringsselskabets brev af 11. november 2013 til Arbejdsskadestyrelsen efter sit indhold og kontekst må forstås som en stiltiende accept af, Arbejdsskadestyrelsen blev bedt om at revurdere sagen, og at forældelsen blev foreløbigt afbrudt, indtil den ny udtalelse forelå. Retten har lagt vægt på, at forsikringsselskabets brev af 11. november 2013 er stilet til Arbejdsskadestyrelsen, at brevet alene blev fremsendt til skadelidte til orientering, at der henvises til advokat B's anmodning om revurdering af sagen, og at der intet fremgår om, at kravet afvises, hvilket Almindelig Brand i lyset af den første udtalelse og anmodningen om revurdering havde anledning til at forholde sig til. Retten har også lagt vægt på, at der var uenighed mellem Almindelig Brand og Arbejdsskadestyrelsen om, hvorvidt der var et høremén, hvilket forsikringsselskabet havde anerkendt modsat Arbejdsskadestyrelsen, og at anmodningen om revurdering blandt andet skete med henvisning til nogle akter fra en ørelæge, således at anmodningen om revurdering for Almindelig Brand måtte fremstå som begrundet i denne divergens. Retten har endelig lagt vægt på, at Almindelig Brand den 2. december 2014 skrev til Arbejdsskadestyrelsen og anmodede om en status i sagen.

Arbejdsskadestyrelsen afgav sin nye udtalelse den 22. december 2015, men Almindelig Brand havde allerede den 8. december 2015 afvist A's krav som forældet.

På baggrund af det ovenfor anførte finder retten således ikke, at A's erstatningskrav vedrørende erhvervsevnetab og mén var forældet, da advokat B fratrådte som hans advokat på sagen i januar 2016, og sagen blev overtaget af hans nuværende advokat.

Ad tabt arbejdsfortjeneste

Som sagen er forelagt for retten, foreligger der ikke oplysninger om, hvorvidt et specifikt krav vedrørende tabt arbejdsfortjeneste er blevet gjort gældende over for Almindelig Brand, inden Almindelig Brand den 8. december 2015 afviste A's sag som forældet. Sagsøgeren har oplyst under proceduren, at Erstatningsnævnet udbetalte godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste, fordi Almindelig Brand havde afvist det, men der foreligger ikke nærmere herom.

På baggrund af sagens oplysninger finder retten, at A har været i utilregnelig

uvidenhed om, hvem der var skyldner, indtil Erstatningsnævnet den 30. november 2013 ophørte med at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2, hvortil forældelsesfristen skal regnes fra den 30. november 2013.

Det fremgår af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen. Må det antages, at skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 pct. eller derover, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes lemtidige erhvervsevne.

På den baggrund finder retten, at forelæggelsen for Arbejdsskadestyrelsen med anmodning om et udtalelse om A's méngrad og erhvervsevnetab havde betydning for A's samlede erstatningskrav.

Da Almindelig Brand havde anerkendt erstatningspligten i anledning af færdselsuheldet, og jf. oven for, accepteret foreløbig afbrydelse af forældelsen, indtil den nye udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen forelå den 22. december 2015, følger det af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, og forældelseslovens § 21, stk. 5, at forældelse tidligst indtrådte 1 år efter fremkomsten af den nye udtalelse.

På baggrund finder retten heller ikke, at A's erstatningskrav vedrørende tabt arbejdsfortjeneste var forældet da advokat B fratrådte som hans advokat på sagen i januar 2016.

Retten finder det således ikke godtgjort, at X-advokater I/S har pådraget sig erstatningsansvar over for A.

X-advokater I/S frifindes derfor for A's påstand under sagen.

Der afsiges dom i overensstemmelse hermed.

Vedrørende sagens omkostninger forholdes som nedenfor bestemt, idet retten kan oplyse, at der er tilkendt 150.000 kr. til dækning af udgift til advokatbistand. Retten har ved fastsættelsen taget hensyn til sagens værdi, forløb og udfald.

Thi kendes for ret:

X-advokater I/S frifindes.

Inden 14 dage betaler A inden for forsikringsdækningen og herudover statskassen sagens omkostninger til X-advokater I/S med 150.000 kr.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8 a.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8 a.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8 a.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8 a.